

JAUME BARTUMEU CASSANY
EXCAP DE GOVERN

Cal repensar el país

Manquen lleialtats i sobren mediocritats

Amb algunes excepcions, durant dècades la política andorrana ha estat instal·lada en el curt termini, en la conxorxa de curta volada, sempre posant al davant l'ara al demà, els grans als joves, la comoditat al somni.

És cert tanmateix que la política no és una entitat aïllada i les seves mancances són el reflex dels límits de la societat.

En la davallada hi ha raons històriques, culturals, ètiques.

La malenconia que ha estat tenyida de resignació sembla haver recuperat una mica d'esperança. Esperança que s'aconsegueixi restituir vitalitat a Andorra.

Treure-la d'aquesta actitud passiva que posposa accions difícils, que eludeix causar danys actuals encara que fos per béns futurs, tocar interessos particulars bel·ligerants encara que sigui pel bé comú.

Caldria treure Andorra d'una manera de viure que és un morir, sans i estalvis, a poc a poc.

En política res no és de franc. El problema d'una estratègia política és que la seva credibilitat depèn de la seva claredat, de la seva coherència, de la seva constància i de la seva solidesa.

I avui no tenim una alternativa capaç, d'una banda, de galvanitzar realment la gent socialdemòcrata i progressista i, de l'altre, d'oferir a la societat un projecte engrescador, que pagui la pena. I tampoc tenim les lleialtats necessàries en la defensa del país i de l'interès general.

Hi ha molt soroll, molta fat-

xenderia, en tot plegat, fruit d'una dinàmica molt concreta de la política d'aquest moment.

La ruqueria humana és inabastable, més encara quan les seves ocurrences poden aconseguir una celebritat instantània.

Guanya la mediocritat. Els mediocres conscients superen la seva pròpia mediocritat amb constància, amb insistència, amb esforç i dedicació. Hi ha en canvi la mediocritat exercida des de la inconsciència, des de la supèrbia i l'orgull.

L'expressió més palpable de mediocritat la podem trobar en l'exercici anònim de la impunitat superficial i frívola de les xarxes socials; la utilitat

Avui no tenim una alternativa capaç de galvanitzar socialdemòcrates i progressistes

indiscutible de l'eina és perversa per utilitzacions abusives i sense sentit que campen al seu aire i escampen porqueria com si res.

Els que creient-se molt savis pontifiquen, desqualifiquen, menystenen o gratuïtament insulten són els que de fet es mouen per una mediocritat pantanosa i enfangada sense cap capacitat d'autocrítica.

Aquesta tardor del 2025 el que es troba a faltar en la política andorrana són les idees i un debat sobre el futur del país. No hi ha debat.

Aviat començarà al Consell General la discussió del pressupost de l'Estat pel 2026. Discutiran de diners, de a qui cal donar-ne més o menys però no hi haurà, no en dubteu pas, un debat seriós sobre l'endeutament públic que és molt preocupant.

Convindria repensar el país i no pensar només en les properes eleccions.

Saber prendre distància, ampliar el focus i l'angle de visió, sense perdre la noció de la proximitat, de la realitat quotidiana, buscar la realitat tangible, els problemes concrets i encarar-los amb fermesa i claredat és l'antídot contra les realitats virtuals que es volen imposar. Parlo de tot i de res, de tothom i de ningú.

La pregunta és: és possible ser coherent amb uns principis i el que seria millor per tothom malgrat que, a l'entorn, la majoria que dibuixen les xarxes socials va en una direcció contrària?

I encara una altra, podem encara aspirar al bé comú, a l'interès general, o ja no toca?

Mentrestant el que avui tenim a Andorra és un excés de normes i una insuficient voluntat de tirar endavant les polítiques públiques i els grans projectes de futur que voldria la ciutadania per retrobar alhora la confiança i l'orgull.

Hem de plantar cara al cinisme que està de moda. Ho hem de fer defensant els nostres interessos de país, respectant els valors que són el fonament de la democràcia i els principis de l'Estat de dret.